

Ομιλία Σεβασμιωτάτου Θεία Λειτουργία

«Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται».

Αὐτή τή διαβεβαίωση ἀκούσαμε στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή, στήν ὁποία ὁ Χριστός περιέγραψε τή θέση τῶν μαθητῶν του μέσα στόν κόσμο, ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι καί στήν ἐποχή μας, ὅπως καί στήν ἐποχή τοῦ Κυρίου μας, ζοῦσαν μέσα στήν ἁμαρτία καί στήν ἀσωτία, ζοῦσαν μακριά ἀπό τόν Θεό, ἀδιαφορώντας γιά τίς ἐντολές καί τό θέλημά του. Γι' αὐτό καί ὅσοι πίστευαν καί πιστεύουν στόν Χριστό, ὅσοι ἀγωνίζονταν καί ἀγωνίζονται νά βαδίσουν τόν δρόμο του ἦταν καί εἶναι σάν προβάτα ἐν μέσῳ λύκων.

Ὁ κόσμος ἐνοχλεῖται συχνά ἀπό τήν παρουσία τῶν πιστῶν καί τῶν εὐσεβῶν, γιατί ἡ δική τους ζωή, ζωή ἐνάρετη, ζωή σωφροσύνης καί καθαρότητος, ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τή δική του ἁμαρτωλή καί αὐτό τόν ἐλέγχει. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ὁ κόσμος προσπαθεῖ νά ἐξαφανίσει καί νά ἐξοντώσει τούς πιστούς καί τούς εὐσεβεῖς.

Ὅλα αὐτά δέν εἶναι ὑποθέσεις καί θεωρίες, δέν εἶναι ἓνας τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία προσπαθεῖ νά μᾶς πείσει γιά τήν ἀλήθεια τῆς διδασκαλίας της. Εἶναι πραγματικότης, πραγματικότης ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν ἴδια τήν ἱστορία πρό καί μετά Χριστόν. Ἀποδεικνύεται ἀπό τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος παρότι «διήλθεν εὐεργετῶν καί ἰώμενος», οἱ ὁμοεθνεῖς του τόν κατεδίκασαν στόν πό φρικτό καί ὀδυνηρό θάνατο, στόν θάνατο τοῦ Σταυροῦ. Ἀποδεικνύεται ὅμως καί ἀπό τή ζωή τῶν δικαίων καί τῶν ὁσίων, τῶν προφητῶν καί τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί δέν εἶναι χωρίς σημασία τό γεγονός ὅτι σήμερα, ἑορτή τῶν ἁγίων ἑπτὰ Μακκαβαίων, τῆς μητέρας τους ἁγίας Σολομονῆς καί τοῦ διδασκάλου τους ἁγίου Ἐλεαζάρου, οἱ ὁποῖοι ὀδηγήθηκαν στό μαρτύριο, γιατί πίστευαν στόν ἀληθινό Θεό καί δέν ἤθελαν νά λατρεύσουν τούς ψεύτικους θεούς τῶν εἰδωλολατρῶν, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει καί τό κατ' ἐξοχήν σύμβολο τοῦ μαρτυρίου, προβάλλει τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἑορτάζοντας τήν πρόοδό του, δηλαδή τήν ἐξοδό του ἀπό τό μέγα Παλάτιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τήν περιφορά του στήν πόλη.

Καί οἱ δύο αὐτές ἑορτές μᾶς ὑπενθυμίζουν καί μᾶς διδάσκουν καί τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἀντιμετωπίζεται τό μαρτύριο, οἱ διωγμοί καί ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων πού δέν ἀνέχονται ἐκείνους πού πιστεύουν στόν Χριστό. Καί ὁ τρόπος εἶναι αὐτός πού μᾶς ὑπέδειξε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ὁ ἴδιος Χριστός· «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται».

Ὑπομονή ἔδειξε πρῶτος ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος, ἂν καί ἦταν Θεός, πού δέν εἶχε καμία ἁμαρτία καί δέν εἶχε ἀνάγκη νά ὑποστεῖ καμία τιμωρία, ὑπέμεινε τίς ὕβρεις καί τούς ραπισμούς καί τόν ἀκάνθινο στέφανο, καί τόν πόνο τῆς ἐγκαταλείψεως ἀπό τόν Θεό-Πατέρα καί αὐτόν τέλος τόν σταυρικό θάνατο, γιά τή δική μας σωτηρία.

Ὑπομονή ἔδειξαν καί οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι παῖδες καί ἡ μητέρα τους, ἡ ἁγία Σολομονή, πού τιμοῦμε σήμερα. Γιατί εἶναι δύσκολο νά ἀντέξει κανεῖς νά βλέπει τό μαρτύριο τοῦ ἀδελφοῦ του, καί εἶναι ἀκόμη δυσκολότερο νά βλέπει μία μητέρα τό μαρτύριο τῶν παιδιῶν της, ἂν δέν ἔχει ὑπομονή. Καί οἱ ἑορταζόμενοι ἅγιοι ὄχι μόνο ἀντιμετώπισαν μέ ὑπομονή τό μαρτύριο τῶν προσφιλῶν τους προσώπων, ἀλλά καί τούς ἐνεθάρρυναν καί τούς προέτρεπαν νά μή δειλιάσουν, ὑπομένοντας καί οἱ ἴδιοι μέ καρτερία τό δικό τους μαρτύριο.

Ἀνάλογη ὅμως ὑπομονή μέ τούς ἁγίους Μακκαβαίους καί τήν μητέρα τους ἁγία Σολομονή ἔκανε καί ὁ πολιοῦχος μας ὁσῖος Ἀντώνιος. Διότι μπορεῖ νά μήν εἶχε νά ἀντιμετωπίσει διωγμούς καί μαρτύρια, ἀλλά εἶχε νά ἀντιμετωπίσει τόν πόλεμο τοῦ διαβόλου καί τούς πειρασμούς του μέ σκοπό

νά τόν ἀπομακρύνει ἀπό τήν ἄσκησι καί τήν προσευχή. Χωρίς τήν ὑπομονή δέν θά μπορούσε νά ζήσει σαράντα καί πλέον ἔτη μόνος στήν ἐρημία. Χωρίς ὑπομονή δέν θά μπορούσε νά φθάσει στά ὕψη τῆς ἀγιότητος καί νά κερδίσει τή σωτηρία, διότι, ὅπως λέγει ὁ Χριστός, «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται».

Αὐτή τήν ὑπομονή καλούμεθα νά ἀποκτήσουμε καί ἐμεῖς, γιά νά κερδίσουμε τή σωτηρία μας. Τήν ὑπομονή τῶν ἀγίων Μακκαβαίων, τῆς ἀγίας Σολομονῆς καί τοῦ διδασκάλου τους ἀγίου Ἐλεαζάρου, ἀλλά καί τοῦ προστάτου μας ἀγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου.

Καί ἡ ὑπομονή αὐτή δέν εἶναι γιά μία ἡμέρα ἢ γιά ἕνα γεγονός στή ζωή μας, ἀλλά ὑπομονή σέ ὅλη μας τή ζωή, ὑπομονή γιά ὅλα τά ἐμπόδια καί τίς δυσκολίες πού θά συναντήσουμε στή ζωή μας. Ὑπομονή καί στίς θλίψεις καί στούς πειρασμούς καί στίς ἀσθένειες καί σέ ὅ,τι ἐπιτρέψει ὁ Θεός νά δοκιμάσουμε. Ὑπομονή μέχρι τέλους, διότι «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται». Καί αὐτή τή σωτηρία εὐχομαι νά κερδίσουμε ὅλοι μας μέ τίς πρεσβεῖες τῆς ἀγίας Σολομονῆς καί τῶν τέκνων της, τοῦ πολιούχου μας ἀγίου Ἀντωνίου καί πρωτίστως μέ τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ πού τιμοῦμε καί προσκυνοῦμε σήμερα.